

РЕШЕНИЕ

№ 4584

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 08.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1688** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], [населено място] с искане за обявяване на нищожност, респективно за отмяна, поради незаконосъобразност, на Писмо рег. № 20-00-139 от 24.01.2019 г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, обективизиращо едностранно прекратяване на Споразумение № ДОб-2-617-#7 от 23.08.2017 г. във връзка с изпълнение на проект ВГО5М9ОРО01-1.016 „Ваучери за заети лица“.

Жалбоподателят в жалбата, чрез пълномощника си - адв. А., твърди, че споразумението представлява административен договор, писмото е нищожен административен акт, тъй като е подписано от некомпетентен административен орган, като ръководителят на Агенцията по заетостта не разполага с материалната компетентност да прекрати договора. Твърди се, също така, нищожност и поради липсата на приложима правна норма, доколкото като основания за прекратяването на договора са посочени само разпоредби от същия, както и поради съществено процесуално нарушение. Иска се от съда същото да бъде обявено за нищожно, респ. бъде отменено изцяло, като незаконосъобразно и преписката бъде върната на административния орган със задължителни указания по прилагането на закона. Прави се искане и за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Г., счита жалбата за неоснователна и недоказана. Поддържа представения отговор. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в постъпили по делото писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът счита жалбата за процесуално допустима, подадена в предвидения от закона срок и от надлежна страна. С нея се иска и обявяване на нищожност, което искане не е ограничено със срок.

Съдът счита за неоснователно твърдението на ответника, че отношенията не са административноправни, както и че процесният договор не представлява административен такъв.

Подписаното между страните Споразумение № ДОб-2-617-#7 от 23.08.2017 г., е сключено на основание чл. 7, ал. 7 от Постановление на Министерския съвет /ПМС/ № 280 от 15.10.2015 г. за определяне на условията и реда за предоставяне на ваучери за обучение на безработни и заети лица по Приоритетна ос 1 по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 г. – 2020 г. Със споразумението, сключено между Агенция по заетостта и дружеството – жалбоподател, се постига съгласие за възлагане на последното на обучение срещу ваучери на целеви групи по процедури за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Приоритетна ос 1 на ОП "Развитие на човешките ресурси". Параграф 1, т. 3 от ПМС № 280/2015 г. дава дефиниция на понятието "процедура за директно предоставяне на безвъзмездна помощ", като това е процедурата съгласно чл. 28 от Постановление № 107 на Министерския съвет от 2014 г. за определяне на реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по програмите, съфинансирани от Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд на Европейския съюз и Европейския фонд за морско дело и рибарство за периода 2014 – 2020 г. (обн., ДВ, бр. 42 от 2014 г.; изм. и доп., бр. 76 и 101 от 2014 г. и бр. 62 от 2015 г.). Следователно правоотношението е свързано с предоставяне на средства по Приоритетна ос 1 по Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014 – 2020 г. Доколкото Европейският социален фонд, от който се финансира програмата, попада сред фондовете по чл. 1, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, а Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014 – 2020 г. попада сред програмите, включени в Споразумението за партньорство по чл. 3, ал. 2 от ЗУСЕСИФ. Съгласно чл. 27, ал. 1 от посочения закон административните актове по процедури за предоставяне на безвъзмездна помощ по този закон се оспорват пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като административният договор се оспорва по реда за оспорване на индивидуален административен акт. Споровете по споразумения и договори за предоставяне на средства от ЕСИФ, сключени след влизане в сила на ЗУСЕСИФ, са подсъдни на административните съдилища предвид административния характер на договорите, изрично разписан в закона. Съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, административните актове по глава трета се оспорват пред съд

по реда на Административнопроцесуалния кодекс.Спорове, възникнали във връзка с изпълнението на административни договори, също са подсъдни на административните съдилища, доколкото не е предвидено друго в специален закон.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, в резултат на извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено следното:

Съгласно чл. 146, т. 1 АПК, административният акт трябва да е издаден от компетентен орган - по материя, по място и по степен. В съответствие с ТР № 2/1991 г. на ВС, всяка некомпетентност води до нищожност. В конкретния случай, оспореното писмо не е засегнато от порока по чл. 146, т. 1 АПК.

Споразумение № ДОб-2-617-#7 от 23.08.2017 г., което е прекратено едностранно, считано от 30.04.2018год. е сключено на основание чл.7, ал.7 от Постановление на Министерския съвет /ПМС/ № 280 от 15.10.2015 г. за определяне на условията и реда за предоставяне на ваучери за обучение на безработни и заети лица по Приоритетна ос 1 по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 г. – 2020 г. Със споразумението, сключено между Агенция по заетостта и дружеството – жалбоподател, като доставчик на обученияя.

Съгласно чл.7, ал.7, изр. 2 от това постановление споразуменията се подписват от Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта или от упълномощено от него длъжностно лице. След като това е лицето, което е компетентно да подпише споразумението, то е и което може да го прекрати едностранно съгласно неговите клаузи и издава последващи писма във връзка с него.Налице е Заповед № РД-11-1574 / 06.10.2016 г., с която Изпълнителният директор на Агенцията е упълномощил Главния директор на Главна дирекция „ЕФМП“ в АЗ да подписва споразумения с одобрените доставчици на обученияя, но няма такава за прекратяването на договорите. Следователно сключването на споразуменията може да стане както от Изпълнителния директор на АЗ, така и от упълномощения служител на АЗ, но прекратяването – само от Изпълнителния директор, именно последният е подписал и оспореното писмо.С оглед на изложеното не е налице порок липса на компетентност.

Неспазването на установената форма за административен акт - чл. 146, т. 2, вр. чл. 59 от АПК може да доведе само до унищожаемост на акта, освен ако порокът във формата е толкова съществен, че практически да се равнява на липса на форма, а оттук – и на липса на волеизявление.Изискването за форма е спазено. Налице е споразумение по реда на ПМС № 280 / 2015 г., подписано от двете страни и съдържащо уговорените между тях клаузи, като процесното писмо е в писмена форма и съдържа неговото ясно волеизявление.

Неспазването на административнопроизводствените правила - чл. 146, т. 3 АПК може само по изключение да доведе до нищожност - тогава, когато е довело до липса на волеизявление, каквото в случая не е налице. Следователно наведените доводи за

нищожност, поради нарушения на императивните изисквания на чл. 26, ал. 1 и чл. 35 от АПК са свързани с проверка на акта за законосъобразност. Настоящата инстанция намира и, че не е налице и съществено нарушение на административно производствените правила, в писмото са обсъдени относимите доказателства формирали волеизявлението на АО, не е налице и нарушаване на правото на защита на адресата на акта в хода на развилото се административно производство, жалбоподателят е обжалвал и Писмо изх. № ДОб-2-617-#9 от 25.04.2018 г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, обективиращо едностранно прекратяване на Споразумение № ДОб-2-617-#7 от 23.08.2017 г., като жалбата му е била отхвърлена с решение № 680/06.02.2020г. по адм. дело № 9521/2018год., решението по което е потвърдено и влязло в законна сила. Във връзка с едностранното прекратяване са и посочените последици изложени в оспореното по настоящото дело писмо.

Противоречието с материалния закон - чл. 146, т. 4 АПК води до нищожност само, когато е налице пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган.

Жалбоподателят твърди, че писмото е нищожно, тъй като в него не било посочено никакво правно основание – представляващо приложима правна норма, а само клаузи от споразумението и общи условия към него.

След като става въпрос за договор и писмо, следователно и е това да стане именно с посочване на съответните клаузи на договора и предвиденото в него, той да бъде едностранно прекратен – чл.5, ал.1, т.2 от Споразумението. Доколкото става въпрос за административен договор, в ПМС № 280 / 2015 г. – чл.7, ал.7, изр. 1 е предвидено, че „доставчиците на обучение, чиито заявления са одобрени, подписват споразумение с Агенцията по заетостта по образец, утвърден от министъра на труда и социалната политика или упълномощено от него длъжностно лице.“, т.е. клаузите на това споразумение, вкл. и задълженията на страните, както и възможността за едностранно прекратяване при неизпълнение, са утвърдени по силата на тази нормативна разпоредба от МТСП. Следователно не се установява да не е налице никакво нормативно правно основание за издаване на процесното писмо.

Не е налице и нищожност поради несъответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 АПК - правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената. Несъответствието с целта на закона (превратното упражняване на власт) обуславя нищожност само, ако преследваната с административния акт цел, различна от законоустановената, не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел, видно от същия напълно съответства на законоустановената.

С оглед на гореизложеното жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определена съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] с искане за обявяване на нищожност, респективно за отмяна, поради незаконосъобразност, на Писмо рег. № 20-00-139 от 24.01.2019 г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, обективизиращо едностранно прекратяване на Споразумение № ДОБ-2-617-#7 от 23.08.2017 г. във връзка с изпълнение на проект ВГО5М9ОРО01-1.016 „Ваучери за заети лица“.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] с ЕИК[ЕИК], да заплати на Агенция по заетостта юрисконсултско възнаграждение размер на 100 / сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: